

DE ISOLEERCEL

eindelijk zijn ze gegaan
ze waren met zes
omdat ik het verloor
van de demonen in mijn hoofd

en nu
stilte
verloren waardigheid
enkel een koud matras
de deur gesloten
elk kwartier een observant
maar de deur blijft dicht
alle besef van tijd
kwijt

ik luister
waarnaar
naar leven
het is er niet
ik ben alleen
het is koud
verkleumd in scheurlinnen
probeer ik te slapen
want als ik slaap
hoef ik even niet te bestaan

DE ENE

ik ben niet alleen
 maar alleen
 met God
 het is de Ene
 Die zegt
 ‘de tijd is van Mij
 en Ik ben de tijd
 Ik ben
 en dat is genoeg’

REGENBOOG

ik bleef staan

op de gang in de kliniek
staarde vanachter glas
naar het bewijs
dat er meer is
dan grijs en donker alleen

de regenboog staarde terug

ze zei me niet

dat alles voorbij was
ze wist niet van ziekte en genezing

ze zei me niet

of ik weer heel zou zijn
ze wist niet van littekens en pijn

ze zei me niet

of ik zou leren vertrouwen
ze wist niet van angstige stappen

ze zei me niet

of ik altijd dicht bij God zou blijven
ze wist niet van wankelmoedigheid

de regenboog

niet in zichzelf bestaand
daar gezet door de Ene
is ons zijn niet evenzo
tilde slechts
mijn blik omhoog

en dat was voor vandaag
genoeg